

(א) [יומא ע"א: ט] נשי
תוס' יומא יח: ד"ה יתור
וכי אריכות בכוונת להכיל

גליון הש"ס

רש"י ד"ה כל ב' יום. ע'
מג"א ס' תרי"ג ס"ק י"ב:

ופורש. ויקצרו את המת מיד דכיון דחלה עליו חתונה הו"ל לגביה כרגל ולא אחיזא אצילות וחיללא ונוהג שבעת ימי המשתה כו': וכל **אותן הימים.** של ימי המשתה ושל אצילות: הוא יסן כו'. ואין מתיחדין זה עם זה שמה יצעול ואכל אסור בתשמיש המטה כדלפינן

באלו מגלחין (מ"ק דף טו:) ואף בשבעת ימי המשתה שהן כרגל נוהג הוא אצילות של דברי צינעא דהיינו איסור תשמיש כדלקמן: ואין מונעין. בשביל האצילות אין אסורין עליה תכשיטיה שלא תתגנה על צעלה: **כל שלשים יום.** ואע"פ שהן ימי אצילות לשאר בני אדם וכל שכן משלשים ואילך: **דלינא איניש דעריה.** אם יפסידו מה שהכינו: **שנתן מים על גבי בשר.** שוב אינו רח"ל למוכרו במקולין: **בכרך.** שכיחי איניש טובא ויש קופצים הרבה: **אלא דרב חסדא.** דמפליג בין נתן ללא נתן: **היכי משתהם לה.** לא בכרך ולא בכפר: **דמפקא מכרך ומפקא מכפר.** מולאה מכלל כך ומולאה מכלל כפר. גדולה מכפר וקטנה מכרך: **פניא כרב חסדא.** דמוקי לה בנתן מים על גבי בשר: **וכן מי שפירסה אשמו נדה.** כניסתה לחופה: הוא יסן כו'. ואין נאמנין זה עם זה: **בין כך ובין כך.** בין יש אונס בין אין אונס: **לא יצעול.** צעילה ראשונה: **לא צער צער כו'.** בלל שבת מפני שעושה חצורה: **זולת צמול"ש.** לקמן [נ"ב] מפרש: **מסייע ליה.** הא דקמני דאסור בתשמיש בשבעת ימי המשתה שהן לו כרגל: **של צינעא.** שאינו ניכר לצריית שהוא אכל בכך: **לא שנו.** דאין נאמנין להתייחד: **אלא שלא צעל.** דתקיף ליה יצריה: **דצנעל עסקינן.** דקמני צועל צעילת מלוא לפני קבורה המת: **כן קאמר.** רבא לא שנו אפירסה אשמו נדה קאמר דכיון דנדה חמורה צעל מהימן עלה דלא אחי לזלוזלי דאיסור כרת: **הא וכן קפני.** קס"ד אכולה מילתא דאצילות מדמינן ליה ובאצילות דצעל עסקינן: ה"ק

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ד.

עין משפט נר מצוה

א ב מיי פ"א מהל' אכל ה' ח סגנו עשין ב טו"ע י"ד ס' שבת וס' שפ"ק ס"ג ב ור"ב אלפס כאן ונמ"ק פ"ג דף רל"א.

י א מיי וסמך שם טו"ע שם שם שפ"ק ס"ג ו: י"א ד מיי פ"י שם ה' ג סגנו שם טו"ע שם ס' שפ"ק ס"ג ב ונ"י כ"מ:

י"ב ה מיי פ"ב מהל' אסורין ביאה ה"ל א סגנו לאורין קכו טו"ע אה"ע ס' ככ ס"ה א וטו"ע י"ד ס' שפ"ק ס"ג ב:

תוספות ר"ד

אמר רפרם בר פפא א"ר חסדא לא שנו אלא שניתן מים ע"ג בשר אבל לא ניתן מים ע"ג בשר מיוחד. אמר רבא ובכרך אע"פ שניתן מים על גבי בשר מיוחד. א"ר פפא ובכפר אע"פ שלא ניתן מים ע"ג בשר לא מיוחד. ואלא דרב חסדא היכי משכחת לה כגון מתא מחסיא דמפקא מכפר ומפקא מכרך: אמר מר הוא יסן בין האנשים וכו'. מסיע ליה לר' יוחנן דאמר ר"י אע"פ שאמרו אין אבילות במועד אבל דברים שבצנעה נהגו. פ"י של צנעה שאין בני העולם מרגישים אסור: דרש ר"י ברי' דרבא משמיה דרבא לא שנו אלא שלא בעל שיעורו תוקפו אבל בעל אשתו ישנה עמו בבית. והא הכא בבבל עסקינן וקמני הוא יסן בין האנשים וכו'. כי קאמר ר"י אפירסה נדה. והא וכן קמני ה"ק וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא בעל הוא יסן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים פ"י אבל [בבבל] כל נדה דעלמא מתקיים בעלה בבית וכשמת אביו של חתן או אמה של כלה צריכי שימור:

בועל בעילת מצוה ופורש. קודם שיקצר המת אכל לאחר שנקצר לא כדלמרינן בסמוך דברים של צינעא נוהג ודייק לה מדקתני כל אותן הימים הוא יסן בין האנשים כו' מיהו מרישא דהכא לא ה"מ למדק דדוקא כשהמת בחדר הוא דשרי צעילת מלוא דמני לדחויי דצועל צעילת מלוא היינו

אפי' לאחר שחל עליו אצילות אכל קשה לרש"א אחיזא לא דייק מדקתני ופורש מכלל דנוהג דברים של צינעא מדלא תמיר אלא צעילת מלוא דוקא ואור"י דהמ"ל פורש משום דס בתולים כדלמרינן צ"כ תינוקת (נדה דף סה:) אכל מהוא יסן בין האנשים דייק שפיר דהוי משום אצילות דאי משום נדות כיון דצעיל אשתו ישנה עמו כדלמרי רב יוסף בסמוך ועוד דכל אותן הימים משמע דצנעלה הוי חד טעמא דהיינו משום אצילות והשתא מקילינן טפי צנעינות דלורייתא מצאצילות דרבנן מידי דהוה אנעיילת סנדל ועניפת כהאש וכפיית המטה: **בעילת מצוה.** קרי לה צעילת מלוא משום דכתיב כי

צועליך עושין ואמרי' (סנהדרין דף כג:) אין אשה כורמת צריה אלא למי שעושה אותה כלי וע"י כך מדבק זה וצאין לידי פריה ורביה ולהכי קרי לה לצעילה ראשונה צעילת מלוא: **אבל איפכא לא.** וה"ה אם אצילים מחמת שאר קרובים תימה דלמר צפ"י דמועד קטן (דף גז. וסז) ממה אשמו אסור לישא עד שיעצרו ג' רגלים ואם אין לו צנים מותר לישא לאחר משום פריה ורביה הניחה לו צנים קטנים מותר לישא לאחר משום פריה ורביה אלא איפכא לא ומשמע דצאין לו צנים עסקינן מדקאמר דליכא דטרט להו משמע דצנעור איירי וי"ל דלאחר לאו דוקא אלא כלומר מותר לאחר ז' ומיהו לצעול אסור עד לאחר ז' כדמוכח בתר הכי במעשה שמתה אשמו של יוסף ההן ואמר לאחורה צבית הקצרות כאי ופרנסי בני אחותיך ואע"פ"כ לא צא עליה עד זמן מרובה מאי זמן מרובה שלשים

ובועל בעילת מצוה ופורש ונוהג שבעת ימי המשתה ואחר כך נוהג שבעת ימי אבילות וכל אותן הימים הוא יסן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים ^(א) ואין מונעין תכשיטין מן הכלה כל שלשים יום ^(ב) ודוקא אביו של חתן או אמה של כלה דליכא איניש דמרה להו אבל איפכא לא אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא לא שנו אלא שנתן מים על גבי בשר אבל לא נתן מים על גבי בשר מזדבן אמר רבא ובכרך אע"פ שנתן מים על גבי בשר מזדבן אמר רב פפא ובכפר אע"פ שלא נתן מים על גבי בשר לא מזדבן ואלא דרב חסדא היכי משכחת לה אמר רב אשי כגון מתא מחסיא דמפקא מכרך ומפקא מכפר תניא כוותיה דרב חסדא ^(א) שהיה פתו אפורה וטבחו טבוח ויינו מזוג ונתן מים על גבי בשר ומת אביו של חתן או אמה של כלה מכניסין את המת לחדר ואת החתן ואת הכלה לחופה ובוועל בעילת מצוה ופורש ונוהג שבעת ימי המשתה ואח"כ נוהג שבעת ימי אבילות וכל אותן הימים הוא יסן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים וכן ^(ב) מי שפירסה אשתו נדה הוא יסן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים ^(א) ואין מונעין תכשיטין מן הכלה כל ל' יום בין כך ובין כך לא יצעול לא בערב שבת ולא במוצ"ש אמר מר הוא יסן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים מסייע ליה לרבי יוחנן דאמר רבי יוחנן דאע"פ שאמרו אין אבילות במועד אבל דברים של צינעא נוהג דרש רב יוסף בריה דרבא משמיה דרבא ^(א) ה"ש אלא שלא בעל אבל בעל אשתו ישנה עמו והא הכא דבבעל עסקינן וקמני הוא יסן בין האנשים והיא ישנה בין הנשים כי קאמר יאפירסה אשתו נדה הא וכן קמני הכי

יוס מכלל דכנסה תוך ל' ותוך שבעה ודאי אסור כדמוכח הכא ומה שאמר לה צנעה"כ לא היה זה כניסה אלא שידוכין צעלמא ונראה לר"י דודאי אותו שיש לו צנים קטנים מותר לישא תוך ל' כדמשמע בעודא דיוסף הכהן אכל אותו שאין לו צנים כלל אסור לישא עד לאחר שלשים כיון שאין יכול לצעול תוך שלשים וכן משמע במס' שמחות (פ"י) דתניא דר"א כשיש לו צנים גדולים אכל אין לו צנים או שיש לו צנים קטנים מותר לישא אחרת לאחר ל' משמע דאסור אפי' לישא תוך שלשים ואע"ג דיש לו צנים קטנים מותר לישא תוך שלשים מ"מ נקט אחר שלשים משום אין לו צנים ור"ת ר"ל דצאין לו צנים אפי' לצעול שרי תוך שלשים אחר ז' משום פריה ורביה והיא דשמחות אינה מתיישבת כפי' ונראה דביש לו צנים קטנים שרי לישא ואפי' אם היא נמי אצילה מפני שמפרנסת צניו ואע"פ שאפשר באחרת כדמוכח בעודא דיוסף הכהן שהיתה אצילה מאחורה ומיהו אין כל כך רחיק דשמה שאני התם לפי שהיא תרסה על בני אחותה יתיר מאחרת ואע"ג דתנן בפרק החולץ (יבמות דף מא. וסז) כל הנשים יתאסרו חוץ מאלמנה מפני האביבול ולא מפליג מידי משמע שאסורה אפי' למי שיש לו צנים קטנים כשהיא אצילה התם משום דבאלו הכי אסורה דלריכה להמתין ג' חדשים משום הצנעה ואור"י דאפי' מתו אציו ואמו יכול לכונס אחר ל' והא דלמרי' במועד קטן (דף כג:) על כל המתים נכנס לבית המשתה אחר ל' על אציו ועל אמו אחר י"ב חדשים ה"מ בשאר שמחות אכל לישא אשה שהיא מלוא יתירה מותר ואפי' יש לו צנים משום שנאמר (קולת א) בצקר זרע [נתן] וזעך ולערב אל תנח ירך והביא רחיק מהמתא סתם כל ל' יום לנישואין ולא מפליג בין אציו ואמו לשאר קרובים משמע דצנעלה לאחר ל' מותר וה"ר יוסף הביא ראייה לדבריו דתנן במסכת שמחות (פ"ט) צהדיא על כל המתים אסור לילך לבית המשתה עד שישלמיו ל' יום ועל אציו ועל אמו אסור כל שנים עשר חדש אלא"כ היה של מלוא אלא שרי בכל משתה של מלוא וז"ע אי קאי נמי ארישא ושרי אפי' תוך ל' יום: **בגון** מתא מחסיא. תימה רב חסדא מאי דחוקיה לאוקמוי צנתן מים על גבי בשר וקומה בכפר אע"פ שלא נתן מים על גבי בשר יסן מותר משום דמיהא ליה לרב חסדא לאוקמה ברוב עיירות שהן צינוניות וה"ק כגון מתא מחסיא ורוב עיירות ומש"ה נקט נמי בצרייתא דמייית ונתן מים על גבי בשר משום דליירי ברוב עיירות: **מסייע** ליה לר' יוחנן בו'. מועד וסתן משום אותן צנ"מ כההיא דתניא צפ"ק דמועד קטן (דף ז: וסז) חתן שנוול בו נגע נותנין לו ז' ימי המשתה לו ולא יצעלמיו ולכסותו וכן ברגל נותנין לו כל ימות הרגל: **אבל** דברים של צינעא נוהג. פ"י חוצה לעשות כן ולא רשות מדמייית סייעתא מן הצרייתא וא"ת רב ושמואל דלמרי בפרק בתרא דמועד קטן (דף כה.) דתשמיש המטה בשבת של ז' ימי אצילות רשות תיקשי להו צרייתא דהכא ואין סברא לחלק בין מועד לשבת ומקילין בשבת טפי אלא נראה לר"י דרב ושמואל מפליג בין חתן למועד ובשבת אכל קשה דכל אותן הימים הוא יסן בין האנשים משמע אפי' בשבת ופסקו ה"ג כר' יוחנן ופירשו אע"ג דקיימא לן כדברי המיקל בצאל ה"מ בתנאי אכל באמוראי לא ואור"י דודאי נראה דהלכה כר' יוחנן מדלמר הש"ס הכא מסייע ליה לר' יוחנן והנעת